

По едно врѣме нѣкой се обади́лъ съ тъ́нко гласче надъ главата ѝ:

— Хей, почитаема госпожо, поспри се малко!

— Кой си ти странниче? запитала рунтавата меца.

— Азъ съмъ благородната оса, сжща посестрима на пчелата, която мога да правя медъ и пити като нейнитѣ, даже и по-добри. Осѣнѣ това ние не сме толкова свирѣпи и неблагодарни като тѣхъ: доброжелателитѣ си почитаме, а неприятелитѣ — ненавиждаме, се обадила една шарена оса.

— А жилите ли като пчелитѣ?

— Да, но само върлитѣ си неприятели.

— А какво искашъ отъ мене, та ме спрѣ на срѣдъ пѣтя?

— Искамъ да ми направишъ сжщата добрина, която обѣщаваше на пчелитѣ. За награда ще получишъ богато угощение и учтиви обноски отъ всички мои сестри, завършила сериозно осата.

— Добрѣ, нека бжде споредъ желанието ти, казала мечката и се опѣтила къмъ гората.

Разшета́ла се мечката нагорѣ-надолу и намѣрила старъ захвърленъ кошерь. Занесла го

